

DIANA
BĂDICA
Părinți

roman

POLIROM
2020

Cuprins

1. Ochiul care trimite răul.....	7
2. Blesteme de familie	16
3. Cerul dinăuntru! fiecăruia.....	23
4. Ace de siguranță, sârme de cupru	36
5. Tragicul eveniment	55
6. Oameni de treabă.....	79
7. Compunere cu mama și tata.....	88
8. Rochia de băiat	100
9. <i>Das Licht in der Seele</i>	106
10. Câteva infidelități și-o înmormântare	126
11. Treburile de femei, treburile de bărbați.....	141
12. Vacanțe și nunți	160
13. Frați de cruce.....	183
14. Fotbal și prăjituri	197
15. Părăsirea domiciliului.....	204
16. Viața o ia înainte.....	232
17. Șuruburi, șurubelnițe, piulițe.....	260
18. Singuri pe lume.....	267
19. Schimbări	293
20. Până când doare.....	305
21. Florinel	312

Avea dreptate la faza asta. Mama cumpăra cărți de la o tarabă de la intrarea în piața de legume, pentru că în librării erau mai scumpe. Pe coperte erau poze cu femei senzuale, uneori alături de bărbați cu cămăși deschiate la câțiva nasturi prin care se vedea părul de pe piept – *scursurile societății*, spunea tata. Mama le citea pe nerăsuflăte, strânsese două rafturi de cărți scrise de Sandra Brown și Danielle Steel. Întârzia cina ca să termine un capitol, ceea ce era mai puțin deranjant decât modul în care dădea din picior când stătea pe fotoliu sau când făcea *nț, nț, nț* dacă nu-i convenea ce se întâmpla. Era aceeași femeie cu care mersesem la filme indiene. Când îi atrăgeam atenția, răspundea la o chestiune de care eu nici măcar nu pomenisem:

— Ia să fii și tu scriitoare, să te mai aud atunci! Să te văd tu ce romane scrii!

Eu voiam să devin doctoriță, dar nu-i spuneam.

Vara următoare tata a convins-o să mergem un weekend la Ostroveni, un sat la 66 de kilometri de Slatina unde existau bazine cu apă sărată. 66, începeam bine. Dacă ar fi știut bunica Ileana, jar ar fi mâncat tata! Nici unul dintre noi nu știa să înoate, dar nu conta. Apa te ținea la suprafață fără să dai din mâini. Au băgat în portbagaj lucruri necesare unei expediții în altă țară, de la șurubelnite la pistol de lipit, prafuri antidiarceice și polonic. Doar oala de ciorbă lipsea. *Ce e mult nu strică*, au zis amândoi. Oricum le căra Machineta. La Ostroveni nu au fost probleme cu ea. Cu o săptămână înainte, tata a verificat-o complet, a umflat roțile și a reglat presiunea la vulcanizare, a spălat-o. Pe bancheta din spate au pus pături și perne, pentru că urma să dormim în mașină. Nu au vrut să închiriem o căsuță de lemn, deși cazarea nu

costa mai nimic. *Toate ca toate, da' la noi în mașină e gratis*, ziceau. A fost gratis și inconfortabil, eu ce am dormit mai bine. În spate era mai mult loc. De teamă să nu intre țăntari, geamul a rămas închis.

Am plecat cu noaptea în cap, să prindem liberă stradă. Lăsaseră toate catrafusele în pungi de rafie, lângă ușă, ca să se miște mai repede dimineata. Seara am vorbit cu Tudor la telefon; afară nu rămăseserăm singuri ca să discutăm liniștiți.

— Cât stai?

— Patru zile, marți ne întoarcem.

— Puțin, a zis.

— De ce?

— Eu plec luni la Herculane și stau o săptămână. N-am nici un chef.

— Aha! Vine și soră-ta?

— Da, vine.

Mîntea. Mergea la Herculane în fiecare an cu bilet de la sindicat și-i plăcea foarte mult. Polițaiu lucra la fabrica de rulmenți. Când se întorcea, Tudor povestea în tot cartierul cum a fost, cum nu mai văzuse niciodată așa munți înalți și așa apă caldă izvorînd direct din stîncă. Nici n-avea cum; nu mai fusese în altă parte. Părinții lui aveau o Dacie galbenă cu faruri pătrate, cumpărată după Revoluție, cărcia taică-so ii zicea Floricica, pentru că îi lua ochii când o zăreai în parcare.

— Ca floarea-soarelui pe câmp, așa e mașina mea între-ale voastre, spunea Polițaiu când stăteau bărbații de vorbă la scară.

La Ostroveni, dacă nu te bălăceai într-unul dintre cele două bazine cu apă sărată, te plimbai pe alei, mâncai porumb fiert, vată pe baț sau cocoșei din zahăr topit. Intrarea în complex

semăna cu târgul de Sfântă Marie organizat la bunica Ileana la țară. Unde se terminau tarabele cu ochelari de soare, colaci de salvare, costume de baie și lăntișoare, începeau tiribombele și mașinuțele. Între ele se afla un Boxer Knockout în jurul căruia se strângeau bărbați care așteptau să-și măsoare forța. Unii erau așa de sfrijiți, de ziceai că o să cadă lați după prima lovitură. Noi am parcat în partea opusă a complexului. Dimineața nu prinseserăm loc în prima linie, dar s-a eliberat un loc după ce se innoptase.

— Așa, domne. Dai un ban, da' stai în față, spusese tata.

Singurii bani pe care i-am plătit fuseseră la intrarea în bazine și la o tarabă cu înghețată. Cum spuneam, aveam de toate în portbagaj. Parcarea era gratuită. În fața noastră stăteau aliniate ultimele rânduri de căsuțe din lemn.

— Nu vezi ce urât arată!? arăta tata cu degetul către căsuțele care păreau din povești.

— Nici nu încâpea în căsuță tot ce avem noi în mașină, adăuga mama.

Când se completau unul pe altul, puteai să te consideri un om mort. Căsuțele din lemn închise la culoare și lăcuit aveau la ferestre perdelețe, iar pe prispă erau așezate ghivece cu mușcate.

Mă gândeam la Tudor când tata sforăia de se oprea lumea să analizeze de unde vin sunetele. Până la urmă, la el lăsase geamul în jos un deget. Îmi trăsese tricoul pe față, mai bine muream sufocată decât de rușine. Nu puteam risca să fiu văzută de cineva cunoscut. Deși ne întâlneam în fața blocului, o dată la câteva zile, Tudor mă suna pe fix să mă întrebe ce mai fac ori să-mi povestească ce i se mai întâmplase în ultimul timp. La telefon avea aerul unei persoane plictisite, dezinteresate de discuție, dar

care te ruga, cumva, să-i pui întrebări ca să poată povesti cât mai mult:

— Eu? Ce să fac? Am fost la strand cu baieții de la karate, dar n-a fost nimic interesant... M-am plictisit. Au mers și câteva fete, aaa, n-am nici o treabă cu ele, nimic deosebit...

— Și apa? Era caldă, ai făcut baie? îl întrebam.

— Ei, a fost așa și-așa. Am făcut baie, normal, dar nu cine știe ce. Adică a fost bine, chiar mișto, dar na... Știi că pe mine nu mă impresionează chestiile astea.

Nu l-am întrebat niciodată ce îl impresionează. Până la urmă, chiar nu era gagicul meu. Uneori mă suna ca să-mi spună că iese cu bicicleta și mă invita în poienita de la pocăiți ca să vorbim despre mai nimic. Eu alegeam să stăm rețrași, evitam să dau explicații cuiva. Îmi povestea că se întâlnise cu nu știu cine la magazinul de pâine, că-i plăcuse nu știu ce film. Deși îl scoteam cuvintele cu cleștele, la telefon vorbea mai mult el, pentru că ținea telefonul în sufrageria pe care o împărțea cu sora lui. Uneori, când prindea telefonul liber, formula numărul meu ca să-mi spună că soră-sa îl trimisese să-i cumpere țigări la bucată de la un magazin îndepărtat, unde nu erau șanse să fie recunoscut, sau că maică-sa continua să-l bată la cap să se țină de karate, că un băiat trebuie să știe să se lupte. *Mie nu-mi place să mă bat*, îi spunea, dar ea o ținea una și bună să o asculte că o să-i mulțumească el mai târziu. Nu-l interesa; trăgea chiulul ca la orele de sport.

Eu n-aveam astfel de întâmplări. Eu îi aveam doar pe mama și pe tata, despre care rareori îl povesteam câte ceva. La telefon îmi era oricum imposibil să mă destăinui, aparatul era pus pe

o măsuță din geam, în hol, iar ușa camerei lor stătea tot timpul întredeschisă. *Cine deține informația stăpânește situația*, spunea tata. Și mamei îi venise ideea să merg la o activitate extrașcolară. Mă înscrisese la cursuri de desen la Palatul Copiilor, materia pe care o detestam cel mai tare. Dacă notele la desen nu s-ar fi dat în funcție de celelalte materii, aș fi rămas corigentă.

— Bine că te iei după curvele alea de la muncă, spunea tata. Cum se bese una, hop și tu! Lasă copilul în pace; nu vezi că nu-i place desenul?!

Problema nu era plăcerea, ci faptul că, atunci când desenam, ziceai că sunt Cipri. Pictam cerul verde și câmpurile negre sau roșii.

— Câte tone de maci crezi tu că există în țara asta? mă întreba doamna învățătoare când îmi vedea planșele. Dacă am avea atâta petrol cât e în desenele tale, am duce-o bine.

Atât mă bătuse tata la cap cu asortatul culorilor, că nu mai nimeream asocierea unei culori cu un obiect din realitate.

— Să vezi că acolo sunt, l-am auzit la un moment dat pe tata.

M-am uitat la ceas, era trei și douăzeci și șapte. Când am participat la un concurs județean de limba română, mama mi-a cumpărat din bazar un ceas electronic. Avea curca galbenă și afișa cifrele pe tot cadranul. Dacă s-ar fi întâmplat să se dilate una dintre ele, n-ar mai fi avut loc pe ecran, dar mama o ținuse una și bună să nu-mi ia ceas mecanic, că-mi stric ochii ca Rădulescu. Mă lăsase să mi-l cumpăr din alocație, după ce le explicasem cât de important e să mă încadrez în timp cu rezolvarea subiectelor.

— Eu sunt de acord să-ți dăm alocăția, da' ce, n-ai ceas!?

Tata.

— Nu, n-am! Când mi-ați luat voi mie ceas?!

— Păi, nu-l avem, tată, pe ăsta din perete?! Îi dăm cureaua jos și-l bagi în ghiozdan. Când ajungi în clasă, îl scoți și-l pui cu tine în bancă pe scaunul gol, ca și cum ar fi Rădulescu.

Tata. Pe un perete din hol aveam agățat un ceas mare și auriu, un ceas de mână al unui uriaș. Se auzea secundarul ticăind și după ce închideai ușa la baie.

— Ce să facă la scrânciob? întrebasese mama.

— Cu ăștia te pui?! Nu vezi că se alege praful de lumea asta? Fură tot, mă, tot ce se poate!

La un moment dat s-a auzit un scârțâit puternic.

— Ce ți-am zis că acolo sunt? a întrebat tata bucuros, iar mama a făcut *nt, nt*, ca la cinema.

La capătul unui rând de căsuțe era un scrânciob din lemn. M-am gândit că unii dintre băieții care își încercaseră puterea la Boxer Knockout se dădeau acum în leagăn, dar mișcările nu se repetau. Tata încerca să pară stăpân pe situație.

— Uite-l pe ăla, a zis mama, tresărind.

— Mai încet, că își dau seama că l-am văzut! Vrei să vină peste noi? a întrebat tata.

— Hiii, ăla a furat roata! Are ceva negru în brațe!

— Are pe mă-sa! Ți-am zis să nu mai vorbești tare!

— Uite-l și pe ăstălalt! a spus mama, bătând cu degetul în geam.

— Stai cuminte, n-auzi că ne vād ăștia! Ce dracu' ești proastă așa? Vrei să vină peste noi?